

U-la lira?

Manuel Serboal

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

SERBOAL, MANUEL (2013 [2008]). “U-la lira?”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 726 (10 de xullo), 1-8. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/2598>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

SERBOAL, MANUEL (2008). “U-la lira?”. *Galicia Hoxe*. “Revista das Letras”: 726 (10 de xullo), 1-8.

* Edición dispoñíbel desde o 24 de abril de 2013 a partir dalgunha das tres vías seguintes: 1) arquivo facilitado polo autor/a ou editor/a, 2) documento existente en repositorios institucionais de acceso público, 3) copia dixitalizada polo equipo de *poesiagalega.org* coas autorizacións pertinentes cando así o demanda a lexislación sobre dereitos de autor. En relación coa primeira alternativa, podería haber diferenzas, xurdidas xa durante o proceso de edición orixinal, entre este texto en pdf e o realmente publicado no seu día. O GAAP e o equipo do proxecto agradecen a colaboración de autores e editores.

10 X U L L O D O 2 0 0 8 - N Ú M E R O 7 2 6

r d l

REVISTA
**DAS
LETRAS**

U-LA LIRA?
Manuel Serboal

Manuel Serboal

U-la lira?

Manuel Serboal –pseudónimo co que presenta por vez primeira os seus versos unha coñecida activista política e social galega– nasce en Amerín Merlán e con poucos meses acompaña os seus pais no exilio económico a Catalunya. Na breve biblioteca do Centro Galego de Mollet bate coa obra de Curros Enríquez, con Teresa de Ávila e Añón. Comeza a tornear os seus primeiros versos nas veladas recreativas de “la societat Artística L´Helena”. Nos anos 70 é atraído polo magnetismo de Ibiza, logo seguirán as viaxes a Istambul, Illa de Fogo, Transilvania, Edimburgo, O Caurel... Un periplo literario e iniciático que foi interrompido por o servizo militar en El-Aiun. Posteriormente exerceu de ornitólogo, e publicou numerosos poemas-artigos en revistas catalás e baleares. Mantivo unha intensa correspondencia con poetas como Antón Avilés e Aliocha Coll. Actualmente prepara un volumen autocrítico intitulado: *O muíño da marea, refutación de Heráclito*.

[1]

Cuspinlle.
Reneguei dela,
Desnorteina,
Maldixen a súa impronta,
E velaí !!!

Esgaceina,
Racheina,
descordeina,
Folleina nun rocanrol,
E velaí. i!!

Colgueina no adipal,
Abrina en canal
Fendina pola regaña,
destripeina,
E velaí:

Sonando alÓ
E resoando eiquí.

U-la a lira dis?
Pero si lira es ti!!!!

[2]

Volve a manar en min
O tolo afán do poeta:
Furar a mina do non dito,
Esbullar o silencio que pesa...

Ir facendo co que aboia
Unha escada cara dentro.
Escorrer na pinga da rima
Ao pozo onde nace o eco...

Cantar con músicas presas
E redobles pegañentos,
Por ver onde é que emparella
A propia voz co seu silencio.

[3]

A folla branca
É un mar de silencio
Que agarda,
Que abala,
Que bate nos petóns
Arrincando minchas de ansias,
Corais que xa abanean
E tercas lapas escachadas.

A folla branca
É un mar calmo
Que canta.

[4]

Ai versos, versíños versos.....

Alacrán que zuga o seu veleno.

Versos, versíños versos !

Co novo estilo ou co vello?

De ritmo propio ou alleo?

En castellano ou galego?

Ai versos, versíños versos...

Alacrán que zuga o seu veleno.

[5]

Meus poetas:
Nada daremos dito
Aínda que conxuguemos
Tódalas verbas do mundo
De tódolos xeitos posibles.

Por iso podemos escribir sen medo.

Por iso,
Procesións de poemas
Cruzan o ceu cada noite
Sen espesar o aire.

Por iso, Os poemas
son bolas De infinito e barro
Que xogamos a tirarnos
Cando non hai neve.

[6]

Volver a escribir.
Reescribir.

Contar na porta da cova
Os bichos que van rompendo
O letargo do propio inverno:

Alí un lagarto,
Aí a serpe atrevida,
qUe cuspe no papel mil tintas.

Volver a escribir.
Reescribir.

Descubrir o carreiro
Que nos trouxo á cova
Naquela invernía...

E meterse por él de volta
Coma anguías río arriba.

[7]

Ás veces,
un poema,
é un fato
de soños famentos
devorando
un prato de palabras....

E ás veces
Non hai palabras.

[8]

Escribir poemas...
Esbullar o momento,
O sol,
O vento,
Buscarlle muiño,
Amasalo
modelar boliñas
eilas pegando
Na planicie
Do que está pasando...

Coma un mariñeiro
pon o poeta,
boias de versos
onde está pescando.

[9]

Quen fora espadachín
De afiada verba
Manexando o verso
Coma estilete exacto
Para furar os odres
Da voz inflada!
Ai de vós,
Como eu sería!

Ai de vos se dera sido
abadesa malfalada,
puta ben informada,
ou vate das palabrotas,
Que coma cirano,
Cuspe ao decir
E despois cala!

Ai daquelas
o mundo vería
como con verso satírico
e certo mote
ía atacar aos pedantes
Que poñen terróns
Nos canles da fala.

Afundilos ía
En risión precisa
Que os mostrara en coiros
Coma o emperador do traxe.

Ai maldoror
Cómo eu sería!

Nun zás!
Telderete desmontado!
Noutro zás!
O ridículo acuñado.

Ai de vos
Como eu sería
Coa miña verba afiada!

[10]

Alabar alabei ben
O aquel do verso non feito.
Da ostra cru,
E do berbecho.

Aquelas cociñas francesas
Deixaran na boca un cheiro...!
E a arritmia
Do noso tempo
Fora marcando os poemas.

Inda alabo hoxe tamén
Ouveos á lúa chea,
A voz que escacha mentiras
E o dicer que non se peina.

Pero hai un facer
Que desfai o verso,
Que fía e desfía a un tempo.
Que sendo quen vai Xa ven,
Que anda ás voltas
Coma o vento.

Que resoa con voz de fontenla
Na sede dos viaxeiros
E asombra coma alma en pena
A quen leva a morte dentro.

Hai un dicer que remexe
A vida co pensamento
Nunha espiral que indo ás voltas
Remata sempre no centro.

[11]

Chorando polos papeis...
Coma sempre,
Inútil novelo
Enredado entre mil gatos....

Na espiral da miña historia
O sinrumbo despinta bandeiras.

.Por non dar volta
Empezo camiños novos
E pérdome.
E non sei si vou ou veño,
Si xa pasei ,
Ou AÍNDA chego.

Porque cada comezo
PARTE Do camiño vello,
E o novo trazo
LevA atrás del,
A LONGA serpe enroscada
Do que xa non é.

Cando vivín ese tempo
Que repito sen querer?

[12]

ten un ollo só.
Un ollo de boi
Que sempre asexo.

Ás veces fita en min
E fai que trema.

Outras seino ás cóstas,
A soplar nas velas.

É o lastre que se arría
Despois das mareas,

Coas redes cheas e a vista
Fixa na terra.

[13]

Como é?
Onde sona?
Quen a cala?
Cando volta?
Sentina alí
E non chega eiquí.
De onde viña
Aquela música
Ceiba e quentiña?

Sería ela a miña voz?
A miña fala esquecida?